

[Bertel Dahlgaard.]

Jeg skal ikke her diskutere arten og omfanget af denne oprustning, det bliver der senere lejlighed til, men selv i gunstigste tilfælde bliver der her tale om meget store årlige beløb, og selvom det radikale venstre ikke har medansvar for denne politik, har vi ret og pligt til at medvirke til, at der handles så økonomisk med statens midler som muligt. Og jeg vil da gerne rette en henstilling til regeringen. Det er en kendt ting, at erhvervelse af krigsmateriel foregår under omstændigheder og former, som ikke er meget betryggende set i forhold til statskassens interesse. Jeg vil henstille til den høje regering, at der skabes et organ, som er handelskyndigt og sagkyndigt med hensyn til priser og avancer, så erhvervelsen af våben og materiel ikke overlades alene til de militære ministerier. På samme måde som statsbanerne har deres handelskyndige kommitterede, bør der på dette økonomisk vidtrækkende område skabes sikkerhed for, at statens finansielle interesse varetages på den mest betryggende måde. Jeg har set eksempel på, hvilke urimelige fortjenester der kan oppebæres ved indkøb af materiel, og jeg håber, man fra alle sider vil bidrage til, at disse forhold bringes ind på en forsvarlig bane.

Men også på andre områder vil konsekvenserne af den ændrede udenrigs- og militærpolitik møde os. Det er ikke således, at de tre partiers samvirken er afsluttet med tiltrædelsen af Atlantpagten. Det vil vise sig, at den på mange måder binder de tre partier til fælles handling ud i fremtiden. For det radikale venstre er det en selvfølge, at vi ikke vil føre en opposition, der kan forringe muligheden for, at der for Danmark kan komme det bedst mulige resultat ud af den politik, som et flertal her i rigsdagen nu engang har bundet Danmark til, men det er ligeså selvfølgeligt, at vi står frit i vor bedømmelse af, hvorledes Danmark bedst kan skærmes mod vanskeligheder og farer, som denne politik eventuelt kan udsætte landet for.

Denne nye og særegne politiske situation, der er skabt ved, at socialdemokratiet, venstre og konservative har stået sammen om et så dominerende led i landets politik, vil selvfølgelig ikke kunne undgå at komme til at præge mangt og meget i den kommende politiske udvikling. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har ret i, at en helt ny situation herhjemme er ved at fødes. Men mon egentlig venstres vælgere i vestjylland er så glade, som det ærede medlem hr. Erik

Eriksen tror, over, at Danmarks århundredgamle udenrigspolitiske linie er forladt? At det radikale venstres indflydelse på dette område nu er brudt gennem de tre partiers samvirken, kan der jo ikke være tvivl om.

Denne rigsdagssamling indlededes med, at venstres daværende leder her i tinget, hr. Knud Kristensen, erklærede, at han og venstre havde den mest ubetingede mistillid til den nuværende regerings politik og til dens oprigtighed og dens loyalitet. Jeg tillod mig i den anledning at betegne denne udtalelse som både utiltalende og uklog og understregede, at man i stedet burde erkende stillingen, som den var, at den nuværende regering ikke havde nogen fast parlamentarisk basis, men måtte søge sin støtte fra sag til sag. Sjældent er en karakteristik blevet bekræftet stærkere af begivenhederne. På de uden sammenligning mest vidtrækkende områder har regeringen fået den afgørende støtte fra venstre og konservative. På enkelte områder, grundstigningsskylden og udstykningen af de sønderjyske præstegårdsjorder, er lovenes gennemførelse sikret af det radikale venstre og retsforbundet, medens praktisk talt hele den øvrige lovgivning er tiltrådt enten af alle de fem demokratiske partier eller af socialdemokratiet og det radikale venstre med tilslutning af venstre eller af konservative.

Hvad viser nu dette? Det viser for det første, at den nuværende regering har forstået og accepteret en mindretalsregerings kår, det, som Knud Kristensens regering aldrig forstod, og som denne regering med Knud Kristensen som chef aldrig havde mulighed for at lære.

Der er grund til med hensyn til de indenrigspolitiske forhold at anerkende regeringens forhandlingsduelighed og hensyntagen til de faktiske parlamentariske forhold, og der er ingen grund til, som jeg ser venstres bløde til stadighed gør, at spotte regeringen, fordi den viser den fornødne imødekommenthed overfor andre partier. Det er heller ingen ringe gerning for en regering i disse tider at samle en fælles vilje her i folketinget, det bør vi alle anerkende, og det er ingen ringe gerning for dette tings demokratiske partier hver for sig at bidrage til en sådan samling. Det, vi ganske enkelt, uden de små, ligegyldige partipolitiske drillerier må erkende med hensyn til vort lands stilling, er jo, at vi under den nuværende verdenssituation slet ikke her i landet har råd til at etablere de oprivende politiske kampe, som en partisplittet rigsdag så mange andre steder hen-